

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobce: **L. Č.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Ladislavem Malečkem, advokátem,
sídlem Nerudova 1419/22, 412 01 Litoměřice,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Lidické náměstí 899/9, 401 79 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2019, č. j. KRPU-80535-12/ČJ-2019-0400DP-05,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2019, č. j. KRPU-80535-12/ČJ-2019-0400DP-05, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Litoměřice, dopravního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

inspektorátu, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 5. 2019, č. j. KRPÚ-80535-6/ČJ-2019-040606. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl žalobcovu žádost o povolení obnovy řízení o jeho přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím v příkazním řízení dne 12. 11. 2017, a to příkazovým blokem na pokutu na místě zaplacenou série AC/2017, číslo bloku C 0309659. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nesouhlasil s postupem správních orgánů, pokud jde o provádění dokazování, a konstatoval, že správní orgány nerespektovaly podmínky, za jakých je možné povolit obnovu řízení. V této souvislosti žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 21/2010. Neposkytnutí souhlasu (podpisu) nebo záměnu identity a navrhované důkazy vztahující se k těmto tvrzením uplatněným v žádosti o obnovu řízení je podle žalobce nutné považovat za důvody pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť se jedná o dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které vyšly najevo až po právní moci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, existovaly v době původního řízení a žalobce, jemuž jsou ku prospěchu, je nemohl v původním řízení uplatnit. Zdůraznil, že v případě pravdivosti tvrzení o neposkytnutí souhlasu (podpisu) nebo o záměně identity obviněného by bylo zřejmé, že se osoba uvedená na pokutovém bloku na místě přestupku vůbec nenacházela, skutek se nestal nebo jej nespáchala. Žalobce upozornil na to, že souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení je podmínkou tohoto řízení a jeho neudělení má za následek nemožnost vycházet ze skutkových zjištění učiněných v blokovém řízení a pokládat přestupek za spolehlivě zjištěný. Podle žalobce tak nemůže být pochyb o tom, že tvrzení o neudělení souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení představuje rovněž skutkovou novotu, pro kterou lze vést řízení o žádosti o obnovu řízení. Dodal, že totéž se týká i případu možného zfalšování podpisu obviněného, který nepopírá spáchání přestupku a pouze žádá o jeho projednání v běžném správním řízení.
3. Žádost o obnovu řízení podanou podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, v níž žadatel mimo jiné uvádí, že neudělil souhlas s vyřízení přestupku v blokovém řízení, není podle žalobce možné bez dalšího zamítnout. Žalobce byl přesvědčen, že se správní orgán měl jeho žádostí zabývat a zjistit, zda jsou jeho tvrzení pravdivá, či nikoli. Zdůraznil, že v pokutovém bloku jsou nesprávně uvedeny doba a místo přestupku. Zmatení několika pozemních komunikací (zde I/15 a místo u HZS Lovosice, což je jiná komunikace) posouvá podle žalobce údajné místo přestupku úplně jinam. Dodal, že komunikace I/15 nebyla osazena značkou omezující maximální rychlost na 70 km/h a jednalo se o místo mimo obec, kde je povoleno jet až 90 km/h. V těchto nedostacích pokutového bloku spatřoval žalobce jeho zmatečnost.
4. Žalobce vysvětlil, že o důvodech obnovy řízení se dozvěděl až v souvislosti s doručením oznámení o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidiče, ze kterého zjistil, že mu byly zaznamenány předmětné přestupky. Konstatoval, že po celé správní řízení trval na tom, že si není vědom spáchání těchto přestupků, ani porušení dopravních předpisů a rozhodnutí vydaná v blokovém řízení jistě nepodepsal. Podle žalobce trpí jednotlivé Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokutové bloky nedostatkem obsahových náležitostí, nejsou v nich vyplněny skutečnosti vyžadované v § 85 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“) a jsou nekompletní. Tomuto nedostatku obsahových náležitostí a námitce, že se nejedná o způsobilý podklad pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, se však správní orgán prvního stupně i přes žalobcovy opakované výtky dostatečně nevěnoval.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření předslala, že řízení o přestupku bylo pravomocně ukončeno dne 12. 11. 2017 podpisem všech částí příkazového bloku na pokutu na místě zaplacenou přestupcem; k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 53/2013. Uvedla, že správní orgány při rozhodování respektovaly závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 21/2010, a zdůraznila, že zákonným důvodem pro povolení obnovy řízení jsou nové skutečnosti, jež vyšly najevo, nikoli ničím nepodložená tvrzení žadatele o obnovu řízení. Podle žalované učinily správní orgány veškerá potřebná šetření k posouzení žádosti o obnovu řízení, neboť byl opatřen příslušný příkazový blok a svědectví policisty, který řízení příkazem na místě vedl, a zjištěné skutečnosti byly posouzeny ve vztahu k tvrzení žalobce. Žalovaná poznamenala, že správní orgány v řízení o žádosti o obnovu řízení neposuzovaly správnost a oprávněnost zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče; k tomu slouží jiné řízení.
6. Podle názoru žalované policista zjistil a následně ověřil totožnost kontrolovaného řidiče podle relevantních dokladů a způsobem plně odpovídajícím zákonu č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a žalobce žádným důkazem nedoložil, že nebyl přestupcem, jehož údaje jsou uvedeny na předmětném příkazovém bloku. Žalovaná konstatovala, že žalobce nepředložil ani nenavrhл žádný relevantní důkaz, ani nenabídl žádnou alternativní verzi, na základě kterých by mohlo být zpochybněno, že předmětný příkazový blok podepsal on, a dal tak souhlas s projednáním přestupku příkazem na místě. Podpis na předmětném příkazovém bloku a podpisy na písemnostech, které prokazatelně podepsal žalobce, podle žalované neobsahují natolik odlišné markanty, které by zpochybnilly zjištění, že je učinila tatáž osoba. Žalovaná současně upozornila na to, že totožnost přestupce byla ověřena podle jím předloženého občanského průkazu, což potvrdila svědecká výpověď policisty pprap. T. H. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 19/2007 a 7 As 83/2010 žalovaná podotkla, že policistu lze obecně považovat za nestranného svědka a v posuzovaném případě nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly nestrannost policisty, a takové skutečnosti neuvedl ani žalobce. Dodala, že naopak osoba, které hrozí postih za přestupek, není nestranná, k čemuž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 139/2012.
7. K námitce nedostatku obsahových náležitostí příkazového bloku žalovaná poukázala na § 92 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 776/2000 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 127/2014. Konstatovala, že v předmětném příkazovém bloku jsou vyplněny veškeré předtištěné položky a popis přestupkového jednání, který je vymezen jednak slovně a jednak odkazem na konkrétní ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, odpovídá právní kvalifikaci přestupku a je i zřejmá sankce, jež byla řidiči uložena. Podle žalované nenavrhл žalobce na podporu svého tvrzení o absenci formálních či obsahových náležitostí jediný relevantní důkaz. Doplnila, že postup žalobce považuje za účelový a obstrukční, neboť žalobce brojil proti všem záznamům o jeho přestupcích jak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podnětem k přezkumnému řízení, tak žádostí o povolení obnovy řízení. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 7. 12. 2021 právní zástupce žalobce uvedl, že žalobce neposkytl souhlas s projednáním věci v příkazním řízení a že příkazový blok nemá zákonem vyžadované náležitosti, neboť v něm není dostatečně popsána doba a místo spáchání přestupku. Zdůraznil, že žalobce ve správním řízení navrhl výslech obou zasahujících policistů, nikoliv jen jednoho. Neprovedením výslechu druhého policisty došlo podle právního zástupce žalobce ke zkrácení žalobcových práv. K tomu odkázal na náleze Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/16, podle kterého má tvrzení účastníka řízení stejnou hodnotu jako tvrzení policisty. Právní zástupce žalobce vysvětlil, že důkaz mapou navrhl z opatrnosti, neboť v místě, kde mělo probíhat měření, došlo opakovaně ke změně dopravního značení, dnes se tam patrně nachází kruhový objezd. Podle právního zástupce žalobce v daném místě v době měření nebyla nejvyšší dovolená rychlost omezena na 70 km/h. Zároveň je podle něj podstatné, zda k měření došlo před křižovatkou nebo za ní, což se ze správního spisu nedozvěděl.
9. Pověřený pracovník žalované při tomtéž jednání konstatoval, že žalobce neuvedl, které náležitosti příkazový blok postrádá. Zdůraznil, že doba i místo přestupku jsou v předmětném bloku řádně vymezeny a že posuzování obsahových náležitostí příkazového bloku není předmětem řízení o povolení obnovy. Připustil, že v řízení byl vyslechnut jen policista H., který vedl příkazní řízení a předložil žalobci k podpisu příkazový blok. Pověřený pracovník žalované uvedl, že si je vědom žalobcem namítaného nálezu Ústavního soudu, nicméně podotkl, že policista jako svědek je osobou nestrannou, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu. Uzavřel, že žalobce neunesl důkazní břemeno, které podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 109/2021 tíží žadatele o mimořádný opravný prostředek, přičemž pouhé tvrzení, že nedal souhlas s projednáním věci v příkazním řízení, nestačí.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněním ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobci připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do pondělí 19. 8. 2019, které bylo nejbližší následujícím pracovním dnem po sobotě 17. 8. 2019, na níž by jinak konec lhůty připadl, neboť napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 17. 6. 2019. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl při jednání soudu (zkrácení žalobcových práv v důsledku vyslechnutí jen jednoho policisty, nemožnost zjistit ze správního spisu místo měření rychlosti), neboť tak učinil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body.
13. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu platí, že *„[ř]ízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.“*
14. Otázkou možnosti využití obnovy řízení v případě přestupku vyřízeného v blokovém řízení se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS, na které v podané žalobě odkazuje i žalobce. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je blokové řízení neformálním typem řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem. Dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastával stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadatelům o obnovu, a proto obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nemůže přicházet v úvahu, pokud žadatel v žádosti o obnovu řízení brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu shrnul své závěry do právní věty, podle které *„[o]bnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení“* (podtržení doplnil zdejší soud). Souhlas obviněného s projednáním přestupku v blokovém řízení má právě v tomto typu řízení jedinečný význam, neboť jde o nezbytnou podmínku tohoto řízení. Dále rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nastínil situace, kdy může žadatel o obnovu řízení zpochybnit souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení. Je tomu tak tehdy, pokud skutek spáchala a příkazový blok podepsala jiná osoba (záměna identity), nebo byl podpis zfalšován (srov. zejména bod 36 citovaného usnesení).
15. Další výjimku z nepřípustnosti obnovy blokového řízení vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2013, č. j. 4 As 86/2013-35, v němž konstatoval, že *„[n]ad rámec výše citovaných závěrů rozšířeného senátu je obnova řízení přípustná ... i v dalších případech (které však musí být velmi přísně a restriktivně posouzeny s ohledem na konkrétní okolnosti* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

případu, neboť v opačném případě by byl popřen smysl blokového řízení a protože by se z něj stal způsob, jak uniknout sankci za přestupek), kdy by se v důsledku nepřipuštění možnosti obnovy řízení jednalo o extrémní případ nespravedlnosti, který by zásadním způsobem narušil důvěru občanů v Českou republiku coby materiálního právního státu ... Příkladem takového extrémního případu, jenž by odůvodňoval připustit obnovu řízení v případě přestupku řešeného v blokovém řízení, by bylo tvrzení žadatele o obnovu řízení, podle kterého sice dal souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení, ale to pouze pod fyzickým nátlakem zasahujících policistů (např. bitím žadatele), nebo z důvodu bezprávné výhrůžky učiněné těmito policisty (např. vyhrožování namířenou pistolí)“ (srov. bod 18 citovaného rozsudku).

16. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2018, č. j. 5 As 149/2017-44, „[v] žádosti o obnovu řízení udávané zfalšování podpisu nebo záměna identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku a navrhované důkazy vztahující se k těmto tvrzením je nepochybně nutné považovat za důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť se jedná o nové skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, přičemž mohou odůvodňovat jiné řešení skutku, jenž byl předmětem blokového řízení. Žádost o obnovu řízení podanou podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, v níž žadatel uvádí, že neudělil souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, tedy není možné bez dalšího zamítnout, neboť tato skutečnost by měla za následek nemožnost vycházet ze skutkových zjištění učiněných v blokovém řízení a pokládat přestupek za spolehlivě zjištěný, tedy nebyla by splněna jedna z dalších podmínek blokového řízení. Příslušný správní orgán se proto takovou žádostí musí zabývat a, jsou-li splněny další podmínky pro obnovu řízení, zjistit, zda je toto tvrzení žadatele o obnovu řízení pravdivé, či nikoliv.“ Nejvyšší správní soud současně v citovaném rozsudku dodal, že „... smyslem obnovy blokového řízení je odstranění zjevné nespravedlnosti, jestliže později vyjde najevo, že osoba, která je na pokutovém bloku jako přestupce uvedena, se daného přestupku objektivně dopustit nemohla, případně se jedná o extrémní případ nespravedlnosti, kdy obviněný z přestupku dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení pod fyzickým nátlakem zasahujících policistů. Žadatel o obnovu řízení je pak povinen tvrdit a doložit takovou skutkovou verzi reality, která je způsobila jeho souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení zpochybnit. Správní orgán následně hodnotí, zda žadatel unesl své břemeno tvrzení a důkazní a zda je s ohledem na zjištěné skutečnosti možné povolit obnovu řízení“ (podtržení doplnil zdejší soud).
17. Ačkoli byly citované právní názory Nejvyššího správního soudu formulovány ještě za účinnosti zákona o přestupcích, podle názoru zdejšího soudu jsou plně aplikovatelné i na obnovu příkazního řízení (řízení o přestupku ukončeného příkazem na místě) v režimu zákona o odpovědnosti za přestupky. Zdejší soud zároveň zdůrazňuje, že žádná ze situací vyjmenovaných Nejvyšším správním soudem, která by odůvodňovala přípustnost obnovy řízení o přestupku ukončeného příkazem na místě, v projednávané věci nenastala.
18. Soud připomíná, že žalobce žádal o povolení obnovy řízení o jeho přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím v příkazním řízení dne 12. 11. 2017, a to příkazovým blokem na pokutu na místě zaplacenou série AC/2017, číslo bloku C 0309659. Tento příkazový blok podle názoru soudu splňuje veškeré náležitosti vyplývající z § 92 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Z originálu části A předmětného příkazového bloku, založeného ve správním spisu, soud zjistil, že je v něm uvedeno jméno a příjmení přestupce L. Č., jeho datum narození a adresa místa pobytu, a to shodně s údaji žalobce. Totožnost přestupce přitom byla ověřena podle občanského průkazu č. „X“. Z příkazového bloku dále vyplývá, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že žalobce dne 12. 11. 2017 v 14:05 hodin na silnici I/15 v křižovatce u HZS Lovosice, odbočka na Siřejovice, jako řidič vozidla RZ „X“ porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť překročil rychlost mimo obec – 70/86/93 km/h. Žalobce se svým jednáním dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Celková výše pokuty činila 300 Kč, přičemž příkazový blok sloužil žalobci rovněž jako stvrzenka o zaplacení pokuty. Příkazový blok byl vypsán dne 12. 11. 2017 pprap. T. H. (v příkazovém bloku je uvedeno jeho služební číslo „X“), který příkazový blok rovněž podepsal. Dále je v pokutovém bloku obsažena věta ve znění: „*Souhlasím s projednáním přestupku v příkazním řízení na místě, potvrzuji, že údaje uvedené ve všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části B bloku dne 12. 11. 2017*“, po které následuje podpis obviněného, tj. žalobce.

19. Skutečnost, že řidičem kontrolovaného vozidla byl právě žalobce, pak jednoznačně potvrdila také svědecká výpověď policisty pprap. T. H., který uložil žalobci pokutu za spáchání přestupku v příkazním řízení dne 12. 11. 2017. Výslech tohoto svědka se uskutečnil v řízení před správním orgánem prvního stupně dne 21. 5. 2019 a příslušný protokol tvoří součást správního spisu. Svědek vypověděl, že si pro časový odstup nepamatuje na podrobnosti daného případu, nicméně potvrdil, že příkazový blok ze dne 12. 11. 2017 vyplnil on a údaje na něm uvedené jsou pravdivé. Podotkl, že místo k měření rychlosti v daném případě bylo vybráno z důvodu nehodovosti v daném úseku, přičemž tamní nejvyšší dovolená rychlost byla snížena na 70 km/h. Svědek popsal, že totožnost řidiče ověřil podle občanského průkazu, řidičského průkazu a lustrací v mobilní bezpečné platformě. Zdůraznil, že vždy kontroluje soulad fotografií v dokladech s osobou řidiče a v případě jakýchkoli pochybností by vypátral skutečnou identitu osoby, což však v daném případě nebylo třeba, vše souhlasilo. Po vypsání pokutového bloku jej svědek předložil k nahlédnutí žalobci, který jej podepsal, předal finanční hotovost a převzal jeden z dílů bloku. Svědek vysvětlil, že pokud by žalobce řidičský průkaz nepředložil, napsal by to do přestupkového jednání.
20. V souladu s výše citovanou judikaturou soud zdůrazňuje, že pokud žadatel o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s uložením pokuty v příkazním řízení, musí tvrdit takové skutečnosti, které budou relevantní, dostatečně konkrétní a věrohodné pro to, aby vyvolaly důvodné pochybnosti o tom, že skutečně souhlas s vyřízením věci v příkazním řízení udělil. K jejich prokázání také musí navrhnout důkazy. Nic takového však žalobce neučinil. Žalobce v průběhu řízení před správními orgány ani v následném soudním řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by se dalo usuzovat, resp. které by vzbudily ony důvodné pochybnosti o tom, že na místě spáchání přestupku skutečně nebyl, příkazový blok nepodepsal, a neudělil tak souhlas s projednáním věci v příkazním řízení na místě. Nepředložil o tom ani žádný důkaz. V průběhu řízení před správními orgány žalobce pouze obecně tvrdil, že neposkytl souhlas s projednáním věci ve zkráceném řízení, aniž by toto tvrzení jakkoli upřesnil nebo popsal vlastní skutkovou verzi reality, která by nasvědčovala tomu, že skutečně nejde o jeho podpis.
21. Soud připomíná, že předmětem řízení o povolení obnovy příkazního řízení není posouzení způsobilosti příkazového bloku jakožto podkladu pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu účelu slouží řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů upravené v § 123f zákona o silničním provozu. Právě v řízení o těchto námitkách je totiž příslušný správní orgán oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Naproti tomu v řízení o žádosti o obnovu řízení je správní orgán povinen se zaměřit pouze na skutečnost, zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení stanovené v § 100 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu. Správní orgány tudíž v projednávané věci nepochybily, pokud blíže nezkoumaly počet žalobci připsaných bodů v registru řidičů a způsobilost příkazových bloků být podkladem pro vyznačení bodů v registru řidičů, a pouze se zabývaly tvrzením žalobce, že neudělil souhlas s uložením pokuty v příkazním řízení na místě, které by v případě prokázání jeho pravdivosti (což se však nestalo) mohlo jako jediné zapříčinit vyhovění žalobcově žádosti o obnovu řízení.

22. Na okraj soud dodává, že žalobcova argumentace upozorňující na údajný nedostatek náležitostí příkazového bloku či nezákonnost, nesprávnost a zmatenost jeho vyplnění se navíc zcela míjí s podstatou institutu obnovy řízení, neboť údaje na příkazovém bloku byly vyplněny již v době, kdy se žalobce mohl rozhodnout, zda jej podepíše, či nikoli. Takový argument již svou podstatou nemůže naplnit důvod pro povolení obnovy řízení.
23. K vlastnímu podpisu soud uvádí, že z obsahu příkazového bloku jednoznačně vyplývá, že při jeho vystavení byla totožnost žalobce ověřena z občanského průkazu, jehož číslo je v předmětném bloku řádně uvedeno. Žalobce pak netvrdil, že by došlo ke ztrátě tohoto dokladu před spácháním předmětného přestupku. Žalobce pouze bez dalšího zpochybňoval skutečnost, že podpis na příkazovém bloku je jeho. K tomuto zpochybnění podpisu nepředložil žádné relevantní tvrzení, natožpak důkazní prostředky. Pouhé obecné zpochybnění podpisu bez dalšího konkrétního popisu skutkových okolností, které by žalobcovu tvrzení jakkoli nasvědčovaly, nemůže podle názoru soudu naplnit důvody pro zahájení obnovy řízení podle § 100 správního řádu. V opačném případě by se totiž každý přestupce teoreticky mohl domoci obnovy příkazního řízení (a rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu naznačené výhody v podobě následné důkazní nouze) tím, že by příkazový blok podepsal zcela jinak, než se podepisuje běžně, a následně toliko tvrdil, že podpis není jeho. Zdejší soud proto shrnuje, že žalobcovo obecné tvrzení, že podpis na příkazovém bloku není jeho, bylo dostatečně vyvráceno samotným příkazovým blokem obsahujícím označení dokladu totožnosti, na základě kterého byl žalobce identifikován, a rovněž svědeckou výpovědí policisty pprap. T. H. Za dané situace dospěl soud k závěru, že provedení důkazu výsledkem druhého zasahujícího policisty a znaleckým zkoumáním pravosti podpisu žalobce by bylo nadbytečné.
24. S ohledem na shora uvedené soud shledal, že žalobce řádně netvrdil a dostatečně neprokázal splnění zákonem stanovených podmínek pro povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, ačkoli důkazní břemeno tížilo právě jeho jakožto žadatele o obnovu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 9 As 109/2021-28). Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, žalobcovu žádostí se zabývaly dostatečně a správně vyhodnotily, že v žádosti o obnovu řízení nejsou uvedeny žádné skutečnosti, na základě nichž by byla obnova řízení skončeného příkazovým blokem možná. Žalobce především neprokázal své tvrzení, že neudělil souhlas s vyřízením přestupku v příkazním řízení, a proto bylo namíste jeho žádost o obnovu řízení zamítnout. Soud dodává, že nedošlo k žádnému krácení žalobcových práv, natožpak k odepření spravedlnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Navržené dokazování znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví o pravosti podpisu obviněného na příkazovém bloku soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost, neboť žalobce ke zpochybnění svého podpisu nepřednesl žádné relevantní tvrzení a jeho obecné prohlášení o nepravosti podpisu bylo dostatečně vyvráceno samotným příkazovým blokem a svědeckou výpovědí policisty pprap. T. H. Také navržené dokazování blíže neoznačenou mapou soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl, neboť tato mapa se měla vztahovat k údajím místa spáchání přestupku uvedenému v příkazovém bloku, což je z hlediska důvodů pro povolení obnovy řízení zcela irrelevantní.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. prosince 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)